

Ἡ Βίβλος εἶναι τὸ μόνον βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖ τὴν κατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν ἀρχικὴν του σχέσιν πρὸς τὸν Δημιουργόν του, τὰς μεταβληθείσας σχέσεις του ἔνεκα τῆς ἰδίας του πράξεως καὶ τὰς ἀνακατασκευασθῆσας σχέσεις του εἰς τὸν Θεὸν διὰ τῆς πράξεως αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ.

Λόγον ποιούμενοι περὶ τῶν σχέσεων τούτων συγγραφεῖς τινες ἀπλῶς διηγήθησαν γεγονότα, ἕτεροι ἔδωκαν γραφικὰς περιγραφάς, ἄλλοι ὑψώθησαν εἰς τὰ ὕψιστα ὕψη τῆς εὐγλωττίας, ἄλλοι ἐποίησαν ποιήματα ὑπερβαίνοντα κατὰ τὴν φαντασίαν πάντα ὅσα ἐγράφησαν εἰς ἄλλην γλῶσσαν, καὶ ἄλλοι ἐφιλοσόφησαν βαθέως περὶ τῶν μεγάλων θεμάτων τῆς θείας καὶ ἀνθρωπίνης σκέψεως.

Εἰς τὸν θαυμαστὸν τοῦτον τόμον ὑπάρχει ἐνότης οὐ μόνον θέματος, ἀλλὰ καὶ συγγραφῆς καὶ παραδειγμάτων, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ αἰτιολογηθῶσιν, ἄλλως εἰ μὴ διὰ τῆς ὑποθέσεως ὅτι συγγραφεὺς αὐτῶν ἦτο ὁ Θεός, διότι εἶναι ἀδύνατον δύο συγγραφεῖς νὰ δημιουργήσωσι, νὰ συνθέσωσι, νὰ παραδειγματίσωσι καὶ νὰ συμπληρώσωσιν ἔργον φιλολογικὸν ὁμογενές, καὶ ἂν ἀκόμη ἦσαν σύγχρονοι καὶ περιστοιχιζοντο ὑπὸ τῶν αὐτῶν συνθηκῶν καὶ ὁρῶν. Πρωτοτυπία ὑποθέτει ἀτομικότητα, ἡ δὲ ἀτομικότης πρέπει νὰ κατέχῃ ὁλόκληρον τὸ ἔργον, διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐνότητά του. Τοῦτο εἶναι τὸ ἐξοχὸν χαρακτηριστικὸν τοῦ συγγραφέως τῆς Βίβλου.

Ἐὰν ἡ Γροφὴ δὲν ἦτο ἐντελὲς ὁλόκληρος ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἡ ἐνότης αὕτη δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ, διότι συγγραφῶν ζώντων τοσοῦτον ἀπομεμακρυσμένων ἀπ' ἀλλήλων ἐν χρόνῳ καὶ χώρῳ τὰ συγγράμματα δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ συμφωνῶσι καὶ νὰ τηρῶσι τὴν ἐνότητα ταύτην.

Ἀποδίδοντες εἰς τὸν Θεὸν τὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν καὶ σοφίαν, τὴν ὁποίαν ἀποδίδομεν εἰς ἀνθρώπινους συγγραφεῖς, ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν καὶ χρῆσιν τοῦ ὕλικου, ὅπερ εἶναι ἀναγκαῖον εἰς τὴν ἐνότητα, δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ Βίβλος πράγματι εἶναι θεόπνευστος.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Με μεγάλην λύπην ἐμάθομεν τὸν αἰφνίδιον θάνατον τοῦ ἀρχαίου φίλου καὶ προσφιλοῦς συνεργάτου ἡμῶν Γεωργίου Καζάκου, πεπείσμεθα δὲ ὅτι μεγάλως θὰ λυπηθῶσι καὶ πάντες οἱ συνδρομηταὶ τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων, οὔτινες πολλὰκις ἀνέγνωσαν τοὺς ὁραίους καὶ γλαφυροὺς καὶ πλήρεις ἀγάπης χριστιανικῆς

στίχους του, ἰδίως τοὺς κατὰ πᾶσαν πρωτοχρονιὰν στελλομένους πρὸς δημοσίευσιν.

Ὁ μακαρίτης ἦτο ἀνὴρ ἀγαθός, μετρίκιος τοὺς τρόπους καὶ καθ' ὑπερβολὴν εὐχαρὶς καὶ εὐθυμίας. Ἡράπα δὲ τὰ μικρὰ παιδία καὶ ὁσάκις εὐρίσκετο μεταξὺ αὐτῶν μετεποιεῖτο εἰς ἓν ἐξ αὐτῶν.

Ἦτο δὲ καὶ ἀστείος, πλήρης ἀνατολικῶν παροιμιῶν, τὰς ὁποίας λίαν ἐπιτηδείως ἐφῆρμοζεν εἰς πᾶσαν περίστασιν. Πᾶσαι ὅμως αἱ ἀστείότητές του ἦσαν ἡλατισμέναι μετὰ χάριν.

Ἦτο πιστὸς καὶ φρόνιμος σύζυγος, φιλόστοργος πατὴρ καὶ εἰλικρινέστατος φίλος. Ἡράπα περιπαθῶς τὸ ἔθνος ἡμῶν καὶ ὅλην τὴν ζωὴν αὐτοῦ διῆλθε κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἐδῶ ἐν Ἀθῇ-ναις καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει μετὰ πολλὴν ζῆλον καὶ ἀγάπην διὰ τὸ πνευματικὸν καλὸν τῶν ὁμοεθνῶν καὶ ὁμογενῶν αὐτοῦ.

Ἡ πραότης του ἦτο παροιμιώδης—τούτου ἔνεκα ὅπουδῆποτε καὶ ἂν ἐστάθη, ἀφῆκε γλυκειὰς ἀναμνήσεις, εἰς τοῦτο δὲ συνήργει καὶ ἡ ὡραία φυσιογνωμία καὶ τὸ ἀνδρικὸν τοῦ παρό-σθηματος αὐτοῦ. Πρὸ πάντων δὲ ἦτο ἀνὴρ εὐσεβὴς ἀγαπῶν τὸν Κύριόν του Ἰησοῦν Χριστόν καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ εὐργάζετο πρὸς ὄφελος αὐτῶν.

Τὴν ἐφημερίδα τῶν Παίδων ἡράπα περιπαθῶς, διότι ἐπίστευεν ὅτι ἦτο κατάλληλος καὶ ὠφέλιμος διὰ τὰ παιδιὰ, καὶ προσεπάθει, εἰ δυνατόν, νὰ τὴν θέσῃ εἰς τὰς χεῖρας πάντων.

Ὁ μακαρίτης ἀπῆλθε τοῦ κόσμου τούτου ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγάπης τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν φίλων του ἐν Κωνσταντινουπόλει, προσβληθεὶς ὑπὸ κεραυνοβόλου ἀποπληξίας, ἀφήσας σύζυγον καὶ μονογενῆ υἱὸν νὰ θρηνῶσι τὴν στέρησιν τοιοῦτου συζύγου καὶ πατρός.

Ἡ μικρὰ Ἐφ. τῶν Παίδων ἐνόησε τὰ δάκρυά της μετὰ τῶν δακρύων τῶν ἀγαπητῶν τούτων φίλων δεομένη ἵνα ὁ Κύριος ἐπιχύσῃ τὸ βάλεμον τῆς παρηγορίας του εἰς τὰς τεθλιμμένας αὐτῶν ψυχὰς.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀξιωμακτέριστε καὶ ἀείμνηστε ἀγαπητὲ ἀδελφέ.

ΙΕΡΑ ΚΑΡΦΙΑ.

Δὲν θὰ ἦσαν περισσότερα ἀπὸ 4—5 τὰ καρφία, διὰ τῶν ὁποίων ἐκάρφωσαν τὸ σῶμα τοῦ εὐλογημένου Σωτῆρός μας εἰς τὸν Σταυρὸν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, καὶ ὅμως ὑπάρχουσιν ἤδη εἰς διάφορα μέρη πληθὺς καρφίων, τὰ

ὅποια οἱ κάτοχοι αὐτῶν διαβεβαίουν ὅτι ἦσαν τὰ καθ' αὐτὸ καρφία τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ.

Οὕτως ἡ Ἁγία Ἑλένη, ἔρριψεν ἐν τῶν καρφίων τούτων εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ καθησυχάσῃ ἡ τρικυμία, ἄλλο δὲ ἐτίθη εἰς τὸ διάδημα τοῦ Κωνσταντίνου, βεβαιούται δὲ, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ διέταξε νὰ κατασκευασθῇ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου ἐξ ἄλλων καρφίων.

Τὸ σιδηροῦν διάδημα, τὸ ὁποῖον ἔφερον οἱ βασιλεῖς τῆς Ἱταλίας εἶχε ἐν τῶν ἱερῶν τούτων καρφίων ἐν αὐτῷ καὶ φυλάττεται ὑπὸ τοῦ Μούζα.

Οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἔχουν ἐν ἑτερον εἶναι δ' εἰς τὴν πόλιν Νουρμεβέργην τῆς Γερμανίας.

Ἄλλο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Σταυροῦ ἐν Ῥώμῃ. Ἐτερον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς Ἁγίας Μαρίας ἐν Καμπητέλλι.

Τρία εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Ἑλένης.

Ἐν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ ἐν Παρισίοις.

Ἄλλο εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Καρμηλιτῶν καὶ ἄλλο εἰς τὴν Ἁγίαν Σηπέλλην.

Ἐν Φλωρεντίᾳ εἶναι ἐκτεθειμένον ἐν καρφίον κατὰ τὸ ἥμισυ χρυσοῦν καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ σιδηροῦν, λέγεται δὲ ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ ἡμίσεως εἰς χρυσὸν ἐγένετο διὰ τῆς ἐγγίσεως ἐνὸς ἁγίου.

Δύο καρφία εὐρίσκονται εἰς τὴν Νεάπολιν, ἐν εἰς τὴν Ἀγκῶνα, ἑτερον εἰς τὴν Βενετίαν, ἑτερον εἰς τὸ Τουρῖνον καὶ ἄλλα ἄλλα, ἐνῷ διάφορα ἄλλα ἐκτίθενται εἰς τὰς ἐκκλησίας, εἰς τὰς ὁποίας διατηροῦνται βίνισματα ἐκ τῶν καρφίων τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ! Ὅλα δὲ ταῦτα γίνονται ὄχι πρὸς πνευματικὸν ὄφελος τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ πρὸς στήριξιν τῆς δεισιδαιμονίας καὶ ἁγριολογίας. Εἶθε ταχέως τὸ φῶς τοῦ καθαροῦ Εὐαγγελίου νὰ ἐξοστρακίσῃ ἀπὸ τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν τὰ σκότια ταῦτα μέσα τῆς δεισιδαιμονίας!

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Κατὰ τὰς γενομένας στατιστικάς, ἡ Κίνα περιέχει πληθυσμὸν 382,000,000 ψυχῶν, ὅστις αὐξάνει κατ' ἔτος κατὰ 4 τοὺς ἑκατόν.

Ὁ Ἀἰμ. ἔζησεν ἀπὸ κτίσεως κόσμου 930 ἔτη. Ὁ Μαθουσαῆς ἐγεννήθη τὸ 687 ἔτος ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἀπέθανε δὲ τὸ 1656. Ἐπομένως συναναστράφη μετὰ τοῦ Ἀδὰμ 243 ἔτη.

Ὁ Σὴμ ἐγεννήθη τὸ 1538 ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἔζησε δὲ 600 ἔτη ὥστε συναναστράφη μετὰ τοῦ Ἀδὰμ 90 ἔτη.

Ὁ Νῶε ἐγεννήθη τὸ 1656 ἡτοί 56 ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀδὰμ, ἀλλὰ συναναστράφη 595 ἔτη μετὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀδάμ ὅστις εἶδε καὶ συναναστράφη μετὰ τὸν Ἀδὰμ 126 ἔτη!

Ὁ Ἀβραὰμ ἐγεννήθη τὸ 1948 ἀπὸ κτίσεως κόσμου, εἶχεν ἐπομένως 58 ἔτη καὶρὸν νὰ ἴδῃ καὶ συναναστράφῃ τὸν Νῶε.

Ὁ Ἰακώβ ἐγεννήθη τὸ 2108 ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἐγνώρισε δὲ καὶ συναναστράφη μετὰ τὸν Ἀβραὰμ 15 ἔτη, ὅστις συναναστράφη μετὰ τὸν Νῶε 58, ὅστις συνέζησε μετὰ τὸν Ἀδὰμ 126 ἔτη.

— **Οἱ σκώληκες** τῆς γῆς τοὺς ὁποίους ἡμεῖς θεωροῦμεν ὡς βλαπτικοὺς καὶ φονεῶμεν ἀδιακρίτως ἀποτελοῦσι σπουδαῖον μέρος εἰς τὴν οἰκονομίαν τῆς φύσεως, καταβροχθίζοντες τὸ χῶμα χάριν τῆς ἐν αὐτῷ περιεχομένης φυτικῆς ὕλης, τὰ δὲ περιττώματα αὐτῶν χρησιμεύουσι πρὸς λύπασιν τοῦ ἔδαφους. Ἐκτὸς τούτου ἀνασκάπτουσι καὶ ἀπαλύνουσι τὸ ἔδαφος καὶ οὕτω τὸ καθιστῶσιν εὐθετον πρὸς ἀπορρόφησιν τῆς βροχῆς καὶ διάλυσιν τῶν ἐν αὐτῷ ὑδάτων, καὶ οὕτως συντελοῦντες εἰς τὴν εὐφορίαν τῆς γῆς. Ἡ γῆ, ἐκ τῆς ὁποίας εἶτε ἐξ ἄλλης αἰτίας, εἶτε ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου οἱ σκώληκες ἠφανίσθησαν χάνει τὴν γονιμότητά της καὶ καθίσταται στείρα.

Προσοχὴ λοιπὸν μεγάλη ἀπαιτεῖται εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν σκωλήκων, ὡς καὶ παντὸς ἄλλου ζῶντος πλάσματος τοῦ Θεοῦ, διότι τίποτε δὲν εἶναι περιττόν, ἀλλ' ὅλα συντελοῦσι τὸ καθ' ἑαυτὰ εἰς τὸν μέγαν σκοπὸν τῆς οἰκονομίας τῆς φύσεως.

— **Ὁ Πειραιεὺς** ἄρτι μὲν 14 ἀτμοβουλῶν ἐπασχολοῦντας 500 ἐργάτας· 5 μεγάλα μηχανοποιεῖα ἐπασχολοῦντα 700 ἐργάτας· 7 κλωστήρια καὶ ὑφαντήρια ἐπασχολοῦντα πλέον τῶν 2,500 ἐργατῶν. 2 μεγάλα οἰνοπνευματοποιεῖα καὶ 11 ποτοποιεῖα· 9 ἐργοστάσια ζυμαρικῶν, ἐν τῷ 6 ἀτμοκίνητα· 1 χαρτοποιεῖον· 2 ζαχαροπλαστεῖα καὶ χαλθαδοποιεῖα λειτουργοῦντα δι' ἀτμοῦ· 2 βυρσοδεψεῖα· 3 καρφοδελονοποιεῖα· 1 ἐργοστάσιον ὑφαντουργίας, ἐν ᾧ ἐργάζονται 500 ἐργάται· 1 τριχαπτοποιεῖον καὶ τινα ἄλλα πορνηλαιοποιεῖα, σαπυνοποιεῖα, καθεκλοποιεῖα, ξυλουργεῖα κτλ. Ἀπαντα ταῦτα παράγουσι πρὸ τῶν ἀξίας 31,210,000 δραχμῶν ἐπασχολοῦσι δὲ ὑπὲρ τὰς 4000 ἐργατρίων.

— **Τὸ 1890** ἦσαν ἐν ἐνεργείᾳ ἐν ταῖς Ἡν. Π. Α. 3484 τράπεζαι μὲ κυκλοφορίαν, 680 περίπου ἑκατομμυρίων φράγκων. Αἱ τράπεζαι αὐταὶ ἐξέδωκαν 3,329 ἐπιταγὰς κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, ἀξίας 57,000,000,000, φρ., περισσότερον τοῦ ἡμίσεως τούτων ἐξεδόθησαν ἐν τῇ πόλει τῆς Ν. Ὑόρκης, κατόπιν ἔρχεται τὸ Κιχάγο, ἔπειτα τὸ Σαιντ Λούις κλπ.

— **Μάρτυς περὶ τῆς** ἑν δικαστηρίου τοῦ Δουβλίνου συνέβη πρό τινας σκηνὴ εἰς ἄκρον κωμικὴν. Ὁ ἐνάγων Ἀντώνιος Δαίβου ἀπῆγει παρά τοῦ ἐναγομένου Μοῦρ τὴν ἀπόδοσιν παππαγάλου ὄντος τότε εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Μοῦρ, κλαπέντος ὅμως ἀπὸ τὸν Δαίβου, ὡς ἔλεγε οὗτος· εἰς βεβαίως σιν δὲ τοῦ ὅτι τὸ πτηνὸν ἀνήκεν ἀρχικῶς εἰς τὸν Δαίβου ἐπρότεινε οὗτος νὰ προσαχθῇ αὐτὸς ὁ ψιττακὸς ὡς μάρτυς. Ὅσον γελοῖα καὶ ἂν ἦτο ἡ πρότασις, ὁ δικαστὴς διέταξε ἐν τούτοις νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ δικαστηρίου τὸ πτηνόν, τὸ ὁποῖον καὶ ἔφθασε μετ' ὀλίγον ἐντὸς ὥραϊον κλωβοῦ. Ἐνῷ δὲ τινες ἠγόρευον καὶ ἠρώτων πῶς θὰ ὥρμιζετο ὁ πρωτοφανὴς οὗτος μάρτυς, ὁ Δαίβου ἐπλησίασε τὸν κλωβόν, ἤγγισε τὰ χεῖλη του εἰς τὰ σύρματα καὶ εἶπε πρὸς τὸ πτηνόν: «Ἐλα νὰ με φιλήσῃς!» Ὁ ψιττακὸς ἀνερριχθὴς εἰς τὰ σύρματα καὶ ἐφίλησε πράγματι τὸν Δαίβου. Ἐπειτα τὸν ἐξήγαγεν οὗτος ἐκ τοῦ κλωβοῦ καὶ στειρὼν αὐτὸν εἰς τοὺς δακτύλους του ἠρώτησε: «Πῶς φωνάζεις ὁ σκύλος;» Ἀμέσως ἠκούσθη λίαν φυσικὴ ὕλη. «Πῶς φωνάζεις ἡ γάτα;» ἔξηκολούθησεν ὁ Δαίβου, καὶ τὴν ἐρώτησιν ταύτην διεδέχθη ὡς ἀπάντησις ἐκ μέρους τοῦ πτηνοῦ λεπτὸν μιμούμενος. «Εἰς ποῖον ἀνέκειαι;» Ἐβίαι ἰδικὸς σου, φίλατε Ἀντώνιε, καὶ σὺ ἰδικὸς μου», ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ πτηνοῦ ἥτις μάλιστα ἐλέγχθη εἰς νόστιμον γερμανικὸν δίστιχον. Ὅλοι ἐξεκαρδίσθησαν, ὁ δὲ δικαστὴς μὴ ἀμφιβάλλων πλέον μετὰ τὴν ἀκρόασιν τὸσόν ἀσφαλὸς μάρτυρος, ἀπέδωκε τὸ πτηνόν εἰς τὸν Δαίβου. Μόλις εἶχεν ἀναγγελεθῇ ἡ ἀπόφασις καὶ ἐκ τῆς χαρᾶς, φαίνεται, τὸ πτηνὸν ἤνοιξε πάλιν τὸ στόμα καὶ ἀπέτεινε πρὸς τοὺς παρόντας τὴν ἐξῆς ἔμμετρον συμβουλὴν: «Τὸν βίον χαρῆτε, ἐνὸς σφὸς ὁ βίος ἀνθεῖ· θὰ ἔλθῃ ἐσπέρα καὶ θὰ μαρυνθῇ!»

«Ἐκ τῆς Ἐφημερίδος.»

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Τίς ἔσθης στήλην ἐν τῷ μέσῳ ποταμοῦ;
2. Ποία προσφῆτις προεῖπε τὴν καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ;
3. Ποῖος ἐκλείπει τὰς πύλας τῆς Ἱερουσαλὴμ τὸ Σάββατον, καὶ διατῖ;

— Ποτὲ μὴ γελάς διὰ κανὲν ποταπὸν πᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἀκούεις.

— Ποτὲ μὴ μεταχειρίζου τὰ πράγματα τῶν ἄλλων χωρὶς τὴν ἀδείαν των.

— Ποτὲ μὴ γελάς ἐνῷ ἄλλος τις κλαίει.

— Ἐνθυμοῦ πᾶσαν πρῶϊαν νὰ ζητῇς παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ σὲ συνοδεύῃ ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ νὰ σὲ φυλάττῃ ἀπὸ ἁμαρτίαν.